

FOAIE PAROHIALĂ

săptămâna 21 - 27 februarie 2010

Parohia „Sfântul Gheorghe”

Oradea, str. Louis Pasteur, 26

Pr. Olimpiu: 0722/450.013; Pr. Ioan: 0744/921.703

Pr. Ionuț: 0766/250.417

Liturghia Înaintesfințitelor

miercuri, 24 februarie, ora 12.00

Calea Crucii

vineri, 26 februarie, ora 17.00

Pomenirea tuturor morților

în fiecare sâmbătă din Postul Mare,

după slujba Vecerniei

PARASTAS

ora 16.30

Mesaj !

Te rog frumos, nu bea când conduci. Nu ești încă pregătit să te întâlnești cu mine. Poți să-ți imaginezi cât ar costa aerul, dacă ar fi furnizat de cineva? Ce ar trebui să fac să-ți atrag atenția? Să public un anunț în ziar? Dragi pământeni nu mă tratați ca pe un marțian. M-am gândit să fac Lumea în alb și negru. Dar după aceea mi-am zis... naaaaaah! Dacă ai pierdut răsăritul pe care ți l-am pregătit astăzi, nu-ți fă griji. Măine îți fac altul. Cum poți să crezi că ești un “self-made-man”? Îmi amintesc perfect când te-am făcut. Dacă gândești că Gioconda este uluitoare, ar trebui să-mi vezi capodopera... privește în oglindă.

Să nu-ți uiți umbrela. Doar știi că trebuie să ud plantele. După părerea mea, tu ești cea mai frumoasă ființă din aceasta lume. OK, sunt Puțin subiectiv. Vino în casa mea, duminica, înainte de meci. Vino și nu uita să-ți aduci copiii. Care parte din tine “N-ar trebui să ...” chiar nu înțelegi? Ar trebui să vorbim. Îmi plac cununiile, invită-mă la a voastră. Acest “Iubește-ți aproapele”... Să știi, chiar am fost serios.

Te iubesc, și pe tine, și pe tine, și pe tine, și pe tine, și pe tine ... Calea pe care ai ales-o ... Mă iei și pe mine? Urmează-mă. ... și dacă vrei să știi ce vrea să spună Dumnezeu ... citește BIBLIA. Ai citit bestsellerul meu? Să știi este o provocare. Cu mare plăcere îți voi duce crucea, vino.

Să știi, nu ești singur, mă ai pe mine. Ai încredere în mine. Vreau să primești cele mai grozave cadouri. Pune-te în mâinile mele și privește. Am grijă de tine, răspunde-mi. Nu te lepăda de mine.

Dumnezeu

Cu ocazia aniversării zilelor dumneavoastră de naștere: **Olimpiu Todorean**, în numele comunității Parohiei Greco-Catolice „Sfântul Gheorghe”, vă dorim ca anul 2010 să vă aducă sănătate, fericire și bucurii. Preoții parohiei vor celebra o Sfântă Liturghie, în ziua aniversării.

Vrem să vorbim despre pocăință?

Și atunci, să vorbim totuși, pe cât posibil fără rușine, despre pocăință și mortificație, din moment ce începe Postul. Sunt cuvinte, în vocabularul creștin, care apar uzate, devalorizate prin abuz. Altele, dimpotrivă, riscă să dispară, să fie considerate ca “voci ieșite din uz”, în afara cursului, pentru că nimeni nu le mai folosește, în timp ce, cel puțin în gramatica evangheliei, păstrează intactă valoarea lor pentru construirea unui limbaj și a unei vieți creștine. Mortificația, jertfa, penitența, renunțarea, aparțin de această a doua categorie.

Dacă cineva, astăzi, în anumite ambiente, se hazardează să le pronunțe, îndată este cineva care rămâne uimit (“Cum?! Dar Evul Mediu nu s-a terminat de mult?”), și aleargă la adăpost. Dispus la unele concesii, numai să nu fie vorba de privațiuni (sau la o oarecare privațiune, numai să nu implice renunțarea la ceva). În orice caz, vai dacă te atingi de portofel – cel mult, de borseta cu mărunțiș... -, pachetul de țigarete, televizorul, de alcoolul preferat, distracțiile obișnuite, discoteca, restaurantul... Nu trebuie atins nimic! Pentru restul, se poate vedea... Durerea este că, dacă totul pare de neatins, nu mai este “restul”.

Totuși, oricum s-ar prezenta, deși cu toate ajustările și adaptările necesare, mortificația rămâne mereu o operație dureroasă de pierdere. Fie că vrem sau nu, pentru a avea trebuie să dăm. Pentru “a fi” trebuie să sustragem. Pentru a lumina este necesar să ne ascundem. Pentru ca prezența noastră să fie utilă la creșterea altuia, este indispensabil să dispărem. Pentru a câștiga nu este altceva de făcut decât “să aruncăm”. Pentru a ne reduce la esențial trebuie să ne despuiem.

Cristos, în Predica de pe Munte, nu a declarat că postul și pomana trebuie să fie considerate lucruri depășite în perspectiva “noii dreptăți” a fiilor Împărăției. Simplu a recomandat să nu ne adunăm spectatori pentru acțiunile noastre virtuozitate, să nu arătăm altora un chip melancolic ca semn al asprimilor noastre ascetice, să nu facem reclamă cu faptele noastre bune. Dacă practicile penitențiale se traduc printr-o dispoziție rea, irascibilitate, asprimi, nervozitate, lipsă de omenie, atunci înseamnă că aproapele trebuie să plătească prețul sacrificiilor noastre. În acest caz, nu este vorba de a renunța la vegheri și posturi, ci de a ne orienta spre... parfumul, adică spre un chip vesel, un surâs spontan, pace, răbdare, tandrețe. Da, pentru că este o penitență posomorâtă, tristă, apăsătoare. Dar este și o penitență bucurătoare, eliberatoare, luminoasă. Asta nu înseamnă că a doua este mai ușoară.

În primul caz, ni se impune să facem “lucruri penibile” (și de atâtea ori discutabile) pentru Dumnezeu. În al doilea caz, se pleacă de la minunile pe care iubirea lui Dumnezeu le-a făcut pentru noi (“Crezul istoric al lui Israel”, la care se referă prima lectură, nu este altceva decât relatarea minunilor săvârșite de Dumnezeu pentru poporul său). Și atunci penitența devine un act de “recunoștință”: se recunosc inițiativele, acțiunile, “invențiile” lui Dumnezeu și se răspunde oferind trufandalele, semnul plinătății, al eliberării, al unei vieți în bucurie, pentru că a fost sustrasă din toate sclaviile.